

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/207/2019
Identifikačné číslo spisu: 5114218216
Dátum vydania rozhodnutia: 28.09.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Bajánková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:5114218216.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a sudcov JUDr. Věry Petříkovej a JUDr. Jany Haluškovéj, v spore žalobkyne: A. H. L., bytom Ž.A., G. XXXX/X, zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Chlapík s. r. o., so sídlom Žilina, Sládkovičova 13, IČO: 47 232 072, proti žalovanej: Základná škola Ž. L., so sídlom V. X. Y., Š. XX, A.: XX XXX XXX, zastúpenej Mgr. Jaroslavom Martiňukom, advokátom so sídlom Košice, Branisková 7, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 27Cpr/7/2014, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 13. septembra 2018 sp. zn. 9CoPr/3/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobkyne z a m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1.1. Okresný súd Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“ event. „prvoinštančný súd“) rozsudkom zo dňa 6. júla 2017, č. k. 9CoPr/3/2018-243, zamietol žalobu (prvý výrok) a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % (druhý výrok).

1.2. Rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na § 61, § 62, § 63, resp. ust. § 38 a § 74 Zákonníka práce, tiež s poukazom na zákon č. 317/2009 Z. z. o pedagogických zamestnancoch a odborných zamestnancoch a vyhlášku Ministerstva školstva č. 437/2009 Z. z. ktorou sa ustanovujú kvalifikačné predpoklady a osobitné kvalifikačné požiadavky pre jednotlivé kategórie pedagogických zamestnancov a odborných zamestnancov.

1.3. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobkyňa sa domáhala vyslovenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou zo strany žalovanej z 24.01.2014, náhrady platu vo výške 28 490,04 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,25 % ročne z dlžnej sumy od 11.05.2014 do zaplataenia a náhrady škody vo výške 16,66 eur mesačne od 01. do 30. apríla 2014 s 5,25 % ročným úrokom z dlžnej sumy od 11.05.2014 do zaplataenia, škodu vo výške 16,66 eur mesačne od 01. mája do 31. júla 2014 spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,15 % ročne z dlžnej sumy, od 11.06.2014 do zaplataenia, škodu vo výške 16,66 eur mesačne od 01. augusta do 31. decembra 2014

spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne z dlžnej sumy od 11.09.2014 do zaplatenia, vo výške 17,51 eur od 01. januára 2015 do 31. decembra 2015 spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne z dlžnej sumy od 11.02.2015 do zaplatenia, vo výške 18,22 eur mesačne od 01. januára do 29. februára 2016 spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne z dlžnej sumy od 11.02.2016 do zaplatenia, vo výške 18,22 eur mesačne od 01. marca do 31. augusta 2016 spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 11. apríla 2016 do zaplatenia a vo výške 19,31 eur mesačne od 01. septembra 2016 do dňa umožnenia nástupu do práce alebo do dňa skončenia pracovného pomeru v závislosti od toho, ktorý dôvod pre skončenie vyplácania náhrady nastane skôr, spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 11. októbra 2016 do zaplatenia.

1.4. Súd prvej inštancie v rámci vykonaného dokazovania zistil, že žalobkyňa bola v pracovnom pomere so žalovanou, na základe pôvodnej pracovnej zmluvy zo dňa 2.9.1991 na dobu určitú od 1.9.1991 do 31.7.1992 a podľa pracovnej zmluvy zo dňa 3.8.1992 odo dňa 1.8.1992 na dobu neurčitú; v pracovnej nájmi zo dňa 28.8.2002 má žalobkyňa uvedený druh práce učiteľ všeobecno-vzdelávacích predmetov 5. až 9. ročníka ZŠ. Žalovaná dala žalobkyni výpoveď zo dňa 24.1.2014 podľa § 63 ods. 1 písm. d) Zákonníka práce z dôvodu, že žalobkyňa nespĺňa predpoklady ustanovené právnymi predpismi na výkon dohodnutej práce. Z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že u žalovanej nie je zástupca zamestnancov s ktorým by mala byť výpoveď prerokovaná podľa § 74 ZP. Pokiaľ ide o predpoklady ustanovené právnymi predpismi na výkon dohodnutej práce, súd vychádzal z ustanovení v § 6 a nasl. zák. č. 317/2009 Z. z. a vyhlášky Ministerstva školstva č. 437/2009 Z. z., kde sú uvedené predpoklady na výkon pedagogickej činnosti a na výkon odbornej činnosti a piatej časti vyhlášky č. 437/2009 Z. z., a to prílohy č. 1, kde sú uvedené kvalifikačné predpoklady a osobitné kvalifikačné požiadavky pre jednotlivé kategórie pedagogických zamestnancov podľa druhu a typu školy alebo školského zariadenia. Súd konštatoval, čo nebolo ani sporné medzi stranami konania, že žalobkyňa nespĺňa tieto kvalifikačné predpoklady podľa piatej časti pri výučbe predmetov dejepis, občianska náuka, telesná a športová výchova. Zároveň podľa bodu 18 písm. a) piatej časti súd dospel k takému záveru, že spĺňa tieto kvalifikačné predpoklady podľa uvedenej prílohy 1 vyhlášky na vyučovanie cudzieho jazyka, a to nemeckého jazyka. Ďalej súd vychádzal z § 7 ods. 3 a 4 zák. č. 317/2009 Z. z.. Skonštatoval, že zákon v § 7 určuje kvalifikačné predpoklady na výkon pedagogickej činnosti a na výkon odbornej činnosti, ktoré ďalej špecifikuje. V odseku 3 uvádza, že u učiteľa základnej školy sa vyžaduje aj vyučovanie jeho aprobačných predmetov alebo predmetov jeho študijného odboru v rozsahu najmenej 1 jeho týždennej priamej výchovno-vzdelávacej činnosti zníženej o jednu hodinu („ďalej len kvalifikačná požiadavka“). Poukázal na to, že v konaní bolo nesporné to, že žalobkyňa vyučovala nemecký jazyk 8 hodín, dejepis 1 hodinu, občiansku náuku 4 hodiny, telesnú výchovu 2 hodiny a telesnú a športovú výchovu 8 hodín, v dôsledku čoho kvalifikačné predpoklady spĺňala žalobkyňa len pre výučbu nemeckého jazyka, ale už nie na výučbu ostatných predmetov, kde aj napriek výzve nedošlo k doplneniu vzdelania, takže nemohli byť splnené kvalifikačné predpoklady tak, ako sú uvedené v prílohe 1 časť V. Len v prípade vyučovania nemeckého jazyka žalobkyňa aj bez doplnenia vzdelania spĺňa tieto kvalifikačné predpoklady, a tak aby splnila podmienku § 7 ods. 3 citovaného zákona, ktorý hovorí o kvalifikačných predpokladoch, musela by vyučovať nemecký jazyk minimálne 11 hodín týždenne, túto požiadavku však žalobkyňa v čase dania výpovede nespĺňala.

1.5. O nároku na náhradu trov súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanej, ktorá mala vo veci plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

2.1. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo dňa 13. septembra 2018 sp. zn. 9CoPr/3/2018 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (prvý výrok) a žalovanej voči žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania (druhý výrok).

2.2. V odôvodnení rozsudku odvolací súd uviedol, že vychádzajúc z obsahu súdneho spisu a vykonaného dokazovania v konaní pred súdom prvej inštancie, dospel k rovnakému právnemu záveru ako súd prvej inštancie. Zdôraznil, že v žalobe podanej súdu dňa 30.05.2014 v časti týkajúcej sa určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou namietala žalobkyňa dva dôvody, prečo výpoveď považuje za neplatnú: 1) že zamestnávateľ neprerokoval výpoveď v zmysle § 74 Zákonníka práce so zamestnaneckou dôverníčkou H. F. C. a 2) tvrdenia, že nespĺňa predpoklady ustanovené právnymi predpismi na výkon dohodnutej práce sú nepravdivé. Výslovne uviedla, že na jej prípad sa dopĺňajúce pedagogické štúdium nevyžaduje. V tejto súvislosti odvolací súd zdôraznil, že z obsahu žaloby vyplýva,

že žalobkyňa vedela, čo jej vytýka vo výpovedi zamestnávateľ (doplnenie pedagogického štúdia), avšak uviedla, že ona takýto kvalifikačný predpoklad spĺňa. Súd prvej inštancie dokazovanie zameral na skutočnosť, či na základe právnych predpisov platných a účinných ku dňu dania výpovede spĺňala, resp. nespĺňala žalobkyňa kvalifikačný predpoklad na výučbu ako učiteľ druhého stupňa základnej školy. Aj podľa záverov súdu tieto skutočnosti jednoznačne vyplynuli z obsahu výpovede, kde je poukázané na konkrétne paragrafové znenia jednotlivých ustanovení a poukázané je na doplnenie kvalifikačného predpokladu získaním vzdelania v oblasti pedagogiky, psychológie a didaktiky vyučovacích predmetov. Tiež vo výpovedi je uvedené, že uvedené skutočnosti bolo potrebné preukázať (splnenie kvalifikačných predpokladov) do 31.12.2013. Pokiaľ teda v minulosti nespĺňala žalobkyňa kvalifikačné predpoklady, možnosť mala vykonať nápravu do 31.12.2013. Dovtedy nebol dôvod, aby bola považovaná za nekvalifikovanú pedagogičku. Pokiaľ teda v odvolaní ako dôvod neplatnosti uviedla odvolateľka nezrozumiteľnosť a nepreskúmateľnosť výpovede, v žalobe, ani v priebehu konania, na túto skutočnosť nepoukazovala. Súd prvej inštancie riadnym spôsobom zistil skutkový stav, zdôvodnil, prečo v zmysle príslušných zákonných ustanovení v čase dania výpovede bola považovaná zamestnávateľom žalobkyňa za nekvalifikovanú (vzhľadom na rozsah vyučovania nemeckého jazyka, resp. nekvalifikovanosť pri vyučovaní ostatných predmetov). Súd správne postupoval aj pri zistení, či v čase výpovede pôsobil na škole zástupca zamestnancov a či ním bola označená H. C.. Ako vyplynulo aj z jej výsluchu, sama nevedela uviesť, či a kedy prebehli voľby a či bola do tejto funkcie zvolená.

2.3. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, ktoré je povinná zaplatiť žalobkyňa ako procesne neúspešná strana konania.

3.1. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, v ktorom žiadala, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil a vyslovil, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou zo strany žalovanej z 24.01.2014 je neplatné.

3.2. V dovolaní uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, nakoľko záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a tiež že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nespĺňa zákonnú požiadavku riadneho súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu.

3.3. Mala za to, že nesprávnosť právneho posúdenia veci spočívajú v právnom závere súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu týkajúceho sa platnosti výpovede. Uviedla, že výpoveď pre nesplnenie kvalifikačných predpokladov z predmetu občianska náuka a telesná výchova je nezrozumiteľná a zmätočná, pretože výučbu týchto predmetov jej určil zamestnávateľ, pričom vznik a existencia pracovného pomeru žalobkyne sa vzťahovala výlučne na výučbu aprobačného nemeckého jazyka, k výučbe ktorého spĺňala kvalifikačné predpoklady. Namietala, že žalovaná výpovedný dôvod v priebehu konania zmenila, tak, že žalobkyňa nespĺňa kvalifikačnú požiadavku na výučbu nemeckého jazyka. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutia NSSR č. k. 1Cdo/124/2010 a 5MCdo/17/2008, ktoré zrušili rozsudky odvolacieho súdu z dôvodu, že výpoveď z pracovného pomeru musí byť jednoznačná, nezameniteľná, určitá a zrozumiteľná a rozsudok sp. zn. 6Cdo/49/2019. Ďalej namietala, že povinnosťou odvolacieho súdu bolo vyporiadať sa v odôvodnení rozsudku s podstatnými tvrdeniami uvedenými ňou v odvolaní, pričom za najpodstatnejšie považovala podstatnosť rozdielov medzi kvalifikačnými predpokladmi (odbornou kvalifikáciou ako použitého výpovedného dôvodu) a kvalifikačnou požiadavkou (počet vyučovacích hodín). Nesúhlasila ani so záverom odvolacieho súdu o neexistencii zástupcu zamestnancov, čo bolo rozhodujúce pre posúdenie platnosti výpovede z hľadiska § 74 ZP, pretože záver odvolacieho súdu je v krajnom rozpore s výpoveďou svedkyne H. C..

4. Žalovaná sa k dovolaniu nevyjadřila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) (ďalej aj „najvyšší súd“ príp. „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania.

6. Dovolateľka uplatnila dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP a dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

7. Podľa názoru žalobkyne je jej dovolanie prípustné v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, pokiaľ ide o vyriešenie otázky právneho posúdenia neplatnosti výpovede pre nedostatočné skutkové vymedzenie jej dôvodu, resp. pre neurčitosť tohto vymedzenia. Odvolací súd sa v tejto otázke mal odkloniť od ustálenej praxe odvolacieho súdu vyslovenej v rozhodnutiach sp. zn. 1Cdo/124/2010, 5MCdo/17/2008.

8.1. Najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 1Cdo/124/2010, kde predmetom konania bolo určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru, uviedol, že skutková konkretizácia výpovedného dôvodu napĺňajúca identifikačný účel, aby nedochádzalo k dodatočnej zmene dôvodu (Zákonník práce neposkytuje možnosť dôvod výpovede dodatočne meniť; dodatočné skonkretizovanie výpovede nemožno považovať za súčasť výpovede), má význam aj preto, že nedostatok určitosti u výpovede ako jednostranného adresného právneho úkonu môže znamenať, že nenastane zamýšľaný právny účinok (skončenie pracovného pomeru) a súd výpoveď posúdi ako neplatnú (§ 1 ods. 4 Zákonníka práce, § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Tu je treba mať na pamäti, že výklad prejavu vôle môže smerovať len k objasneniu obsahu, teda k zisteniu toho, čo bolo prejavené; pomocou výkladu prejavu vôle nemožno preto nahradzovať alebo dopĺňovať vôľu, ktorú zamestnávateľ v rozhodnej dobe nemal, alebo ktorú síce mal, ale ktorú vo výpovedi neprejavil. Skonštatoval, že v prejednávanej veci žalovaná ako zamestnávateľ v písomnej výpovedi z pracovného pomeru žalobkyni skutkové vymedzenie dôvodu výpovede podala ako nadbytočnosť na základe rozhodnutia predstavenstva. Výkladom takto prejavenej vôle bez nutnosti doplnenia o to, čo prejavené nebolo, nemožno vôbec zistiť, k akej organizačnej zmene u žalovanej malo dôjsť a na základe ktorého písomného rozhodnutia jej predstavenstva sa tak malo stať; v čom konkrétne má spočívať nadbytočnosť žalobkyne. Vymedzenie výpovedného dôvodu nadbytočnosti žalobkyne je natoľko skutkovo vágne a neúplné (neurčité), že má za následok neplatnosť výpovede.

8.2. Rovnako aj v rozsudku sp. zn. 5MCdo/17/2010 Najvyšší súd SR uviedol, že k splneniu hmotnoprávnej podmienky platnej výpovede z pracovného pomeru je potrebné, aby jej dôvod bol určitým spôsobom konkretizovaný uvedením skutočností, v ktorých účastník vidí naplnenie zákonného dôvodu tak, aby nemohli vzniknúť pochybnosti, z ktorého dôvodu sa pracovný pomer má skončiť. Skutočnosti, ktoré sú dôvodom pre výpoveď z pracovného pomeru je potrebné uviesť tak, aby boli určité a zrozumiteľné. Nedostatok týchto náležitostí má za následok neplatnosť výpovede z pracovného pomeru. V danej veci skonštatoval, že výpoveď daná žalobkyni žalovanou dňa 3. marca 2006, vo vymedzení dôvodu, uvedeného v druhej časti výpovede: „V záujme zabezpečenia plynulého chodu účtovných operácií, týkajúcich sa skladových zásob ste boli dňa 4. augusta 2005 spolu s ďalšími dotknutými zamestnancami usmernený listom zn. 857 - 331/2005. Pri kontrole Vašej pracovnej činnosti Vaša nadriadená zistila, že toto usmernenie nedodržiavate, najmä čo sa týka likvidácie faktúr od dodávateľov, ktoré ste nepriniesli včas na zúčtovanie“, nespĺňa náležitosti z hľadiska určitosti vytýkaného nedostatku v pracovnej činnosti navrhovateľa. Samotné vymedzenie nedodržiavania usmernenia zo strany zamestnávateľa slovom „najmä čo sa týka likvidácie faktúr od dodávateľov, ktoré ste nepriniesli včas na zúčtovanie,“ je neurčitá, nezrozumiteľná, bez bližšieho skutkového i časového určenia, a preto takto neurčité a nezrozumiteľne uvedený výpovedný dôvod i v druhej časti výpovede, má za následok neplatnosť výpovede. K rozhodnutiu sp. zn. 6Cdo/49/2010, na ktoré dovolateľka tiež odkazuje, dovolací súd nemohol reagovať, pretože takéto rozhodnutie sa v databáze rozhodnutí najvyššieho súdu nenachádza.

9. Dovolací súd poukazuje najmä na to, že predmetom skúmania rozhodnutí, na ktoré sa odvolala dovolateľka, bola síce podobná právna otázka, a to posúdenie neplatnosti výpovede pre nedostatočné skutkové vymedzenie jej dôvodu, resp. pre neurčitosť tohto vymedzenia, avšak za iného skutkového a právneho stavu ako v prejednávanej veci. Vo vyššie uvedených rozhodnutiach označených žalobkyňou sa jednalo o prípad, keď skutkové vymedzenie dôvodu výpovede bolo podané ako nadbytočnosť na základe rozhodnutia predstavenstva, z ktorej výpovede nebolo vôbec možné zistiť k akej organizačnej

zmene u žalovanej malo dôjsť, na základe ktorého písomného rozhodnutia jej predstavenstva sa tak malo stať a v čom konkrétne mala spočívať nadbytočnosť žalobkyne; resp. keď išlo o výpoveď pre neuspokojivé plnenie pracovných úloh bez bližšieho skutkového i časového určenia skutku, teda o určenie konkrétnych faktúr. V súdnej veci šlo o odlišnú skutkovú situáciu, pretože skutkové vymedzenie dôvodu výpovede spočívalo v tom, že žalobkyňa nespĺňa predpoklady ustanovené právnymi predpismi na výkon dohodnutej práce. Medzi stranami konania nebolo sporné, že žalobkyňa nespĺňa kvalifikačné predpoklady podľa piatej časti vyhlášky č. 437/2009 Z. z., pri výučbe predmetov dejepis, občianska náuka, telesná a športová výchova; kvalifikačný predpoklad nespĺňala ani pri výučbe nemeckého jazyka vzhľadom na rozsah vyučovania tohto predmetu. Z obsahu výpovede je zrejmé, že bola daná žalobkyňi podľa § 63 ods. 1 písm. d/ ZP z dôvodu, že žalobkyňa nespĺňa predpoklady ustanovené právnymi predpismi na výkon dohodnutej práce. Súdy v základnom konaní platnosť výpovede posúdili z hľadísk určitosti, zrozumiteľnosti a nezmeniteľnosti v súlade so zaužívanou praxou dovolacieho súdu.

10. Za tohto stavu dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP nie je prípustné.

11. Dovolateľka tiež namietala, že sa odvolací súd nezaoberal všetkými odvolacími dôvodmi. Dovolací súd preto, vychádzajúc z obsahu dovolania, skúmal existenciu tzv. vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Ak totiž dovolanie z dovolacieho dôvodu uvedeného v § 420 CSP smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, potom existencia tohto dôvodu, t. j. existencia niektorej z väd uvedených v tomto ustanovení (spôsobujúcich tzv. zmätočnosť rozhodnutia) neznamená len splnenie podmienky prípustnosti dovolania, ale zakladá bez ďalšieho aj jeho dôvodnosť.

12.1. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; jeho integrálnou súčasťou je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia zákona treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

12.2. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13.1. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu spĺňa podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonné kritériá v zmysle ustanovenia § 393 CSP. V reakcii na dovolacie argumenty dovolateľky dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľky, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, pričom to rozhodne nie je tento prípad. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že

dovolaťka sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

13.2. Odvolací súd vo svojom odôvodnení skonštatoval, že sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. K námietkam uvedeným v odvolaní sa osobitne zaoberal.

13.3. K námietke dovoľaťky, že sa odvolací súd nevysporiadal s podstatnosťou rozdielov medzi kvalifikačnými predpokladmi (odbornou kvalifikáciou ako použitého výpovedného dôvodu) a kvalifikačnou požiadavkou (počet vyučovacích hodín) dovoľací súd poukazuje na bod 62. rozsudku okresného súdu, „Žalobkyňa absolvovala vysokoškolské štúdium druhého stupňa a vykonala aj štátnu jazykovú skúšku z nemeckého jazyka, a tak podľa tejto prílohy 1 časť V bod 18 spĺňa tam určené kvalifikačné predpoklady na výučbu nemeckého jazyka. Ďalej súd vychádzal z citovaného § 7 ods. 3 a 4 zák. č. 317/2009 Z. z.. Tento zákon v § 7 určuje kvalifikačné predpoklady na výkon pedagogickej činnosti a na výkon odbornej činnosti, ktoré ďalej špecifikuje. V odseku 3 uvádza, že u učiteľa základnej školy sa vyžaduje aj vyučovanie jeho aprobačných predmetov alebo predmetov jeho študijného odboru v rozsahu najmenej 1 jeho týždennej priamej výchovno-vzdelávacej činnosti zníženej o jednu hodinu.“ Súd teda vysvetlil, že kvalifikačná požiadavka je špecifikácia kvalifikačného predpokladu.

14. Dôvodná nie je ani námietka žalobkyne, týkajúca sa záveru odvolacieho súdu o neexistencii zástupcu zamestnancov. Dopusil vykonané dokazovanie dostatočne odôvodňuje prijaté závery súdu prvej inštancie i súdu odvolacieho, spočívajúce v neexistencii zástupcu zamestnancov, s ktorým by mala byť výpoveď prerokovaná. Pokiaľ dovoľaťka namietala, že tento záver je v krajnom rozpore s výpoveďou svedkyne C., a preto odvolací súd nesprávne vyhodnotil splnenie podmienky prerokovania výpovede v zmysle § 74 ZP dovoľací súd uvádza, že v hodnotení dôkazov súdmi nižších stupňov nezistil pochybenie, ktoré by bol v extrémnom rozpore s obsahom spisu. Iba taká skutočnosť by totiž zakladala odňatie spravodlivosti.

15. Dovoľací súd poznamenáva, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovoľací súd nemôže v dovoľacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovoľacom súde nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoľaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej inštancie a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovoľací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovoľací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod) a či konajúcimi súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovoľací súd uvádza, že tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

16. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie je vzhľadom na uvedené nedôvodné, a preto ho dovoľací súd ho ako celok zamietol (§ 448 CSP).

17. O trovách dovoľacieho konania dovoľací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 rovnakého zákona. V dovoľacom konaní bola plne úspešná žalovaná, ktorej však v dovoľacom konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli, preto jej dovoľací súd náhradu trov dovoľacieho konania nepriznal.

18. Tento rozsudok prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok